

бѣха се спрѣли, нѣкои се изнизватъ и дохождатъ по-наблизо. На връхъ боклука, тамъ дето хвърлятъ пепелъта отъ изгорения тезекъ, два вола се боричкатъ. Но и тѣ вършатъ туй мързеливо, като на шега, каточе все не могатъ да намѣстятъ както трѣбва роговетѣ си. Единъ черенъ до половината волъ дѣвче нѣкаква хартия и нито я гълта, нито я изплюва. Други е дошелъ до плета и все съ едно и сжщо движение, непрекъснато, почесва корена на единия си рогъ. А точно предъ дама, отвждъ оградата, единъ широкъ сивъ волъ е проточилъ шия надъ дувара и гледа право въ вратата на дама: когато излѣзе чичо Митушъ, очитѣ на вола сж въ него, дори, за да му обърне внимание, престава да преживя и силно изпуктява, каточе пуши тютюнъ. Но чичо Митушъ не го поглежда и си гледа работата.

По едно време Аго се връща, чичо Митушъ го зѣрва отъ вратата и му се кара:

— Кжде ходишъ като щуръ? Ела да помагашъ, че ще вързваме воловетѣ.

Аго наистина е малко слабоуменъ, но пъкъ и чичо Митушъ, когато работи, или когато е скаранъ съ Василя, става по-строгъ. Той е възстаръ човѣкъ, ниськъ, якъ, съ червено татарско лице, обраснало съ рѣдка брада, която отпредъ е изострена и по-дълга. Зарадъ тази брада, докато всички почтително го наричаха чичо Митушъ, Василь одаджията бѣше го кръстилъ „чичо Пръчь“, за да го подиграе.